

LES PEDRES TAMBÉ PARLEN

Jo ja sé que la història és com és, i que els historiadors, amb el seu treball, ens donen les claus per apropar-nos a fets passats. Però, a vegades, m'agrada imaginar-me la història d'una altra manera... I això és el que m' ha passat avui quan a l'escola hem parlat de la Portalada del monestir i ens alegràvem de que fos candidata a Patrimoni de la Humanitat.

Pels volts del segle XI, a la vila de Ripoll, poc abans de la sortida del sol, una comitiva de trobadors i joglars que venien del Castell de Mataplana, en passar per davant de l'esplèndid Monestir de Santa Maria de Ripoll van aturar-se breument i deixaren un misteriós embolcall, allunyant-se entre la boira matinal, d'amagatotis.

A trenc d'alba i després del cant del gall, Roderic, el monjo encarregat d'obrir el monestir, va disposar-se a empènyer aquelles enormes portes de fusta. En Roderic era un monjo rodanxó de mitjana edat, cabells foscos i ulls clars, callat i bonifaci, que feia justícia a la Regla de Sant Benet que regia el monestir: "Ora et Labora" és a dir "Prega i treballa". Sempre tenia un paraula amable per l'affligit i un silenci profund per escoltar els altres. Va ser llavors quan va quedar bocabadat en veure quelcom que es movia al terra: era un nen d'uns dos o tres mesos! Un menut de pell clara i cabells bruns, amb una mirada immensa de tristesa i solitud.

El monjo va anar corrents a explicar la seva troballa a l'abat i a proposar-li que el deixessin viure amb ells al monestir i, encara que en un primer moment l'abat no semblava massa d'acord, després de molt discutir van decidir acollir-lo i en Roderic va passar a convertir-se en el seu tutor.

De primer van batejar-lo i donar-li un nom. Li posaren Eudald en honor del patró de la vila. El temps passà i el petit Eudald creixia feliç entre els monjos. Aquests, però, anaven notant que alguna cosa li passava al nen.

Havien observat que en cridar-lo no responia immediatament, sobretot si es trobava d'esquenes, no s'espantava les nits de tempesta en sentir els trons, que ressonaven

tant fort allà dins, ni semblava immutar-se en sentir les campanes. Era sord. Els monjos, preocupats, decidiren convocar una reunió per parlar del tema: "Què podien fer? Com li podien explicar els textos bíblics? Com s'ho farien per ensenyar-li a estimar Déu?"

Perque era sord, però no era tonto. El petit Eudald mostrava un gran interès per les miniatures dels llibres de la biblioteca i sempre que podia, amb aquells enormes ulls foscos, es fixava en tots els detalls que els monjos hi feien quan copiaven aquells llibres a l'Scriptorium. I això va ser el que va donar la idea al monjo Roderic, que ja s'estimava molt el nen i no volia de cap de les maneres que hagués de marxar del monestir.

- I si fem esculpir escenes de la Bíblia a la trista portalada que tenim al monestir? Així podrem explicar a l'Eudaldet què és la Bíblia i coneixerà tots els seus passatges encara que no ens senti!

Alguns assentien i tots reflexionaven, però la comunitat de monjos hi va estar d'acord, i també l'Abat, perquè encara que portar mestres escultors fos car, com que la majoria de la població no sabia llegir ni escriure, seria una manera que tindrien per donar a conèixer la Bíblia a tothom.

I així fou com de l'estimació i dedicació d'un monjo cap a un vailet, la vila de Ripoll també va poder conèixer el Llibre Sagrat.

De seguida van anar a cercar artistes que esculpissin dins un arc triomfal un Pantocràtor majestuós envoltat dels símbols dels quatre evangelistes i de vint-i-quatre ancians de l'Apocalipsi, escenes del llibre de l'Èxode i unes altres inspirades en el llibre dels Reis, animals mítics i la representació dels set pecats capitals, dues estàtues (a banda i banda de la porta) de Sant Pere i Sant Pau, escenes de la vida dels apòstols i una representació dels dotze mesos de l'any, és a dir: LA BÍBLIA EN PEDRA.

I ara és la nostra joia, perquè ha restat i sempre restarà al COR DE CATALUNYA IMPRESA.

ANNA CUEVAS ORTÉS

Edat: 11 anys

6è Primària

Escola Vedruna

Ripoll

Categoria- GRUP B